

„Plaz je iz gor!“ smo dejali in se nismo menili dalje za tisto, ker se je skoro vsako leto utrgal tupatam v gorah plaz in pribučal v dolino.

A drugo jutro, ko smo se ozrli gori po brdu, ni bilo o Gregorjevi hiši nikakega sledu več. Spogledali smo se in vsak se je bal izpregovoriti, kar se je zgodilo, ker vedeli smo vsi, kaj se je pripetilo.

Stopil pa je pred nas osivel možakar in dejal:

„Verujte mi, to je bila kazen božja! Bajta tam zraven stoji, Gregorjeva hiša pa, ki je bila nova in zidana, se je podrla, da je ni videti izpod snega!“

Kopali smo in razkopavali, a ko smo Gregorja izvlekli iz zidin, je bil razmesarjen, kakor še nisem videl človeka. Komaj se je spoznalo, da je človeško truplo.

Minula je zima, in sneg je skopnel. Prvo, kar smo naredili, je bilo, da smo spet postavili tisto znamenje. In stalo je, in pastirji so ga zopet venčali, kakor ga venčajo še danes. A razvaline tam zraven pričajo, kako žalostno smrt je storil — brezbožni Gregor.“

Ded je umolknil, in bilo je tiho po izbi, ker vsak izmed nas je mislil na razvaline tam gori ob znamenju.



Žalostna znanilka.

Ptička drobna priletela
iz domače mi vasice.
Na očesih so igrale
drobne, svetle ji solzice.

Kljunček drobní svoj odprla,
tužno vest mi govorila,
da je moja ljuba mati
gor v nebo se preselila.

Drobna ptička odletela
je čez polje in gorice,
meni pa solze grenkobne
so oblile žalno lice.

Mokriški.

